

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **V. I.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 5. 2020, č. j. 11 A 246/2018 - 27,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 11. 2018, č. j. MV-114796-6/SO-2018; tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání stěžovatele a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 9. 2018, č. j. OAM-17600-32/TP-2017. Posledně uvedeným rozhodnutím byla zamítnuta stěžovatelova žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky pro nesplnění podmínky uvedené v § 68 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“); stěžovatel nesplnil podmínku předchozího nepřetržitého pobytu na území po dobu nejméně 5 let.

[2] Stěžovatel pobývá na území České republiky od roku 2011 na základě různých pobytových oprávnění – nejprve na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia (s platností od 6. 1. 2011 do 19. 9. 2011), následně na základě povolení k dlouhodobému

pobytu za účelem jiné/ostatní (s platností od 20. 9. 2011 do 19. 9. 2013). Dne 2. 9. 2013 podal žádost o změnu účelu pobytu, nově žádal o vydání povolení za účelem podnikání – účast v právnické osobě, toto povolení mu bylo vydáno s platností od 23. 4. 2014 do 22. 4. 2016. Dne 31. 3. 2016 žádal o prodloužení platnosti posledně uvedeného povolení. Řízení o této žádosti bylo usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 6. 1. 2017, č. j. OAM-7860-15/DP-2016, zastaveno, neboť stěžovatel nedoložil doklady prokazující jeho úhrnný měsíční příjem. Odvolání proti tomuto usnesení žalovaná rozhodnutím ze dne 19. 12. 2017, č. j. MV-40369-5/SO-2017, zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila (proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu společně s návrhem na přiznání odkladného účinku; usnesením ze dne 12. 3. 2018, č. j. 10 A 32/2018 - 24, byl návrh na přiznání odkladného účinku zamítnut a žaloba byla rozsudkem městského soudu ze dne 1. 2. 2021, č. j. 10 A 32/2018 - 39, zamítnuta).

[3] Dne 15. 11. 2017 stěžovatel požádal o vydání povolení k trvalému pobytu. Správní orgán I. stupně posuzoval, zda stěžovatel splnil podmínku předchozího 5letého nepřetržitého pobytu na území ke dni podání žádosti a dospěl k závěru, že nikoli. Podle § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců totiž platí, že tzv. fikce pobytu podle § 47 odst. 4 téhož zákona se do doby předchozího nepřetržitého pobytu na území nezapočítává; to však neplatí, pokud bylo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu vyhověno (či prodloužena jeho platnost). Stěžovateli skončila platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě dne 22. 4. 2016; o jeho prodloužení požádal dne 31. 3. 2016. Do doby rozhodnutí o této žádosti tak pobýval na území České republiky právě na základě fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Jelikož jeho žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu nebylo vyhověno (řízení bylo zastaveno), nemohla být doba fikce pobytu do celkové doby nepřetržitého pobytu na území započítána. Jeho žádost o vydání povolení k trvalému pobytu tak správní orgán I. stupně zamítl.

[4] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal stěžovatel odvolání, které žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím zamítla (viz výše).

II. Rozhodnutí městského soudu

[5] V podané žalobě stěžovatel namítal, že povolení k trvalému pobytu se vydá cizinci, který pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 5 let bezprostředně před podáním žádosti o jeho vydání. Jelikož zde pobýval ke dni podání žádosti na základě fikce pobytu, která mu svědčila z důvodu probíhajícího řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, podmínku nepřetržitého pobytu na území po dobu nejméně 5 let splňoval. Skutečnost, že konečné rozhodnutí o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu bylo negativní, na to nemůže mít vliv, neboť zákon žádné takové účinky s negativním rozhodnutím nespojuje. Fikce pobytu tak měla být do celkové nepřetržité doby pobytu na území započítána.

[6] Při jednání dne 21. 5. 2020 stěžovatel namítl, že podmínku nepřetržitého pobytu na území zjevně považovala za splněnou také žalovaná. Správní orgán I. stupně totiž nejprve řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu usnesením ze dne 13. 2. 2018, č. j. OAM-17600-15/TP-2017, přerušil, neboť probíhalo řízení o žalobě proti rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla odvolání proti rozhodnutí o neprodloužení

pokračování

povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě, přičemž o návrhu na přiznání odkladného účinku dosud nebylo rozhodnuto (o tom rozhodl městský soud až usnesením ze dne 12. 3. 2018, č. j. 10 A 32/2018 - 24, viz výše). Proti usnesení o přerušení řízení podal stěžovatel odvolání, kterému žalovaná vyhověla a rozhodnutím ze dne 4. 5. 2018, č. j. MV-39790-4/SO-2018, jej zrušila – v tomto zrušovacím usnesení výslovně uvedla, že stěžovatel „na území pobývá nepřetržitě od 5. 10. 2010. Odvolatel [stěžovatel, pozn. Nejvyššího správního soudu] požadavek pětiletého nepřetržitého pobytu na území naplnil ke dni 5. 10. 2015.“

[7] Městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že zákon v § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců zcela jednoznačně stanoví, že fikce pobytu se do celkové doby nepřetržitého pobytu na území ve smyslu § 68 odst. 1 téhož zákona započítává pouze v případě, že žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu bylo vyhověno. Z tohoto ustanovení nelze vyvodit jiný závěr, než k jakému dospěly správní orgány. Co se týče dříve vyjádřeného názoru žalované, že stěžovatel pobýval na území nepřetržitě po dobu 5 let, městský soud uvedl, že žalovaná nehodnotila pobyt stěžovatele na území ke dni podání žádosti. Tu stěžovatel podal až dne 15. 11. 2017, od tohoto data proto bylo nezbytné hodnotit, zda zde stěžovatel pobývá nepřetržitě. Sdělení žalované proto městský soud nepovažoval za podstatné a žalobu stěžovatele s odkazem na § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002, soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[8] Rozhodnutí městského soudu napadl stěžovatel kasační stížností, ve které namítal důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Konkrétně uvedl, že městský soud nesprávně posoudil podmínku nepřetržitého pobytu na území před podáním žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Předchozí nepřetržitý pobyt na území je dle stěžovatele nutné hodnotit k okamžiku podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Smyslem této podmínky je prokázání skutečnosti, že se žadatel na území České republiky skutečně usídlil, jak ostatně uvádí také směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajících rezidenty (dále jen „směrnice 2003/109/ES“), konkrétně bod 6 preambule této směrnice. Stěžovatel pobývá na území České republiky oprávněně daleko delší dobu, je proto nepochybné, že se zde usídlil. Nezapočítání tzv. fikce pobytu do celkové doby nepřetržitého pobytu na území je pro stěžovatele nespravedlivé. Postupem správních orgánů byla dotčena jeho právní jistota i legitimní očekávání. Současně stěžovatel znovu připomněl, že žalovaná považovala tuto podmínku za splněnou, jak výslovně uvedla v rozhodnutí ze dne 4. 5. 2018, č. j. MV-39790-4/SO-2018, jímž zrušila usnesení ze dne 13. 2. 2018, č. j. OAM-17600-15/TP-2017, kterým správní orgán I. stupně přerušil řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Je pro něj proto překvapivé, že jeho žádosti nebylo vyhověno.

[9] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázala na obsah spisového materiálu a své vyjádření k žalobě a Nejvyššímu správnímu soudu navrhla, aby kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Podstata této věci tkví z posouzení otázky, zda se fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců započítává do celkového 5letého nepřetržitého pobytu na území ve smyslu § 68 odst. 1 téhož zákona.

[13] Zákon o pobytu cizinců v § 68 odst. 1 stanoví, že *povolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci, který ke dni podání žádosti pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 5 let*. Odst. 2 a 3 § 68 téhož zákona současně stanoví, jaké konkrétní doby pobytu na území se do 5letého nepřetržitého pobytu ve smyslu citovaného odst. 1 započítávají, a jaké nikoli. Podle § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců se do *doby pobytu podle odst. 1 nezapočítává doba pobytu na základě oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4* (tzv. fikce pobytu na území); *to neplatí, pokud na základě žádosti zakládající oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4 bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno nebo byla prodloužena jeho platnost*.

[14] Zákon o pobytu cizinců dříve (ve znění do 14. 8. 2017) započítávání fikce pobytu do celkového nepřetržitého pobytu na území ve smyslu § 68 odst. 1 tohoto zákona výslovně neupravoval. Současně výslovně neobsahoval určení okamžiku, od kdy je nezbytné dobu celkového nepřetržitého pobytu na území posuzovat. Nejvyšší správní soud za tohoto dřívějšího stavu právní úpravy dovodil, že splnění podmínky nepřetržitého pětiletého pobytu cizince na území České republiky se zkoumá ke dni podání žádosti o trvalý pobyt (viz rozsudek ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016 - 29, č. 3448/2016 Sb. NSS). K tomuto závěru dospěl zdejší soud v důsledku nepřímého účinku směrnice Rady 2003/109/ES, jejíž čl. 4 odst. 1 stanoví, že členské státy přiznávají právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidentů státním příslušníkům třetích zemí, kteří bezprostředně před podáním příslušné žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na jejich území po dobu pěti let.

[15] Jak již bylo uvedeno výše, ani započítávání tzv. fikce pobytu zákon o pobytu cizinců výslovně neupravoval. Správní soudy dospěly proto k závěru, že fikci pobytu ve smyslu § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je nezbytné do celkového nepřetržitého pobytu na území započítat i v případě, že žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebylo později vyhověno, neboť pobyt na základě této fikce je nezbytné zahrnout pod pojem „oprávněný pobyt“; viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2016, č. j. 48 A 47/2015 - 58, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 234/2016 - 21, kterým zdejší soud zamítl kasační stížnost žalované proti prvně citovanému rozsudku Krajského soudu v Praze. Podle uvedené judikatury žádné ustanovení směrnice 2003/109/ES neupravuje situaci, kdy osoba, která v době podání žádosti o trvalý pobyt splňuje podmínku předchozího nepřetržitého a oprávněného pobytu na území, tuto podmínku přestane splňovat v průběhu řízení o

pokračování

žádosti. Na tuto situaci nepamatoval ani zákon o pobytu cizinců, fikci pobytu tak bylo nutné započítat do celkového nepřetržitého pobytu na území, přestože v průběhu řízení o žádosti o trvalý pobyt správní orgány žadateli povolení k dlouhodobému pobytu (na základě kterého nastala fikce pobytu) nevydaly, příp. neprodloužily jeho platnost. V praxi tak nastávaly situace, ve kterých byla cizinci žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu zamítnuta (či pobyt neprodloužen) např. z důvodu neplnění účelu pobytu, avšak cizinec získal povolení k trvalému pobytu, tj. nejvyšší pobytové oprávnění, přestože účel nižšího pobytového oprávnění neplnil.

[16] Zákonodárce proto novelou provedenou zákonem č. 222/2017 Sb. s účinností od 15. 8. 2017 upravil § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, do jehož znění výslovně zakotvil v souladu se směrnicí 2003/109/ES okamžik, od kterého je nezbytné dobu celkového nepřetržitého pobytu na území posuzovat – a sice *ke dni podání žádosti*. Současně nově stanovil, že doba fikce pobytu se do celkové doby nepřetržitého pobytu na území pro účely získání trvalého pobytu započte pouze tehdy, pokud je žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu (či jeho prodloužení) vyhověno (srov. také důvodovou zprávu k zákonu č. 222/2017 Sb., sněmovní tisk č. 990/0, 7. volební období, 2013 – 2017, digitální repozitář Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR).

[17] Výklad nově zakotveného ustanovení § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců provedl Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 12. 3. 2021, č. j. 2 Azs 377/2020 - 29 a ze dne 29. 4. 2021, č. j. 10 Azs 414/2020 - 41. Výslovně přitom uvedl, že „[s]těžovatel se mylí, pokud tvrdí, že fikce oprávněnosti pobytu dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců postačuje k tomu, aby splnil podmínku nepřetržitého pobytu na území ve smyslu § 68 téhož zákona. Dva instituty cizineckého práva – nepřetržitý pobyt na území dle § 68 a fikce oprávněného pobytu dle § 47 odst. 4, jakkoli je stěžovatel považuje za stejné či zaměnitelné, mají rozdílný smysl;“ viz bod 12 rozsudku č. j. 10 Azs 414/2020 - 41. Zdejší soud v citovaných rozsudcích připomněl, že účelem tzv. fikce pobytu je ochrana cizince po dobu, kdy se rozhoduje o jeho žádosti. Po tuto dobu tak může na základě fikce pobytu setrvat na území České republiky a nemusí vycestovat za účelem podání žádosti na zastupitelském úřadě. V důsledku uplatnění fikce však nelze předjímat výsledek řízení o samotné žádosti. Tato fikce pobytu tak není skutečným povolením k dlouhodobému pobytu samotným, neboť jejím smyslem je vytvoření kontinuity mezi jednotlivými pobytovými tituly (viz rozsudky zdejšího soudu ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 Azs 11/2017 - 32, bod 20; ze dne 24. 4. 2019, č. j. 6 Azs 36/2019 - 19, bod 17). Na rozdíl od skutečného pobytového oprávnění nezakládá fikce oprávněného pobytu dlouhodobé sepětí cizince se státem, na jehož území pobývá, jak předpokládá § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[18] Nejvyšší správní soud ve výše citovaných rozsudcích č. j. 2 Azs 377/2020 - 29 a č. j. 10 Azs 414/2020 - 41 posuzoval také soulad § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců se směrnicí 2003/109/ES. Dospěl přitom k závěru, že § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců není v rozporu s touto směrnicí (výslovně viz bod 16 rozsudku ve věci sp. zn. 10 Azs 414/2020). I směrnice 2003/109/ES totiž počítá s tím, že do oprávněného a nepřetržitého pětiletého pobytu na území příslušného členského státu ve smyslu čl. 4 odst. 1 se nezapočítává mj. taková doba pobytu, jež byla *formálně omezena*; tato směrnice se totiž na státní příslušníky třetích zemí, *jejichž povolení k pobytu byla formálně omezena*,

vůbec nevztahuje – viz čl. 4 odst. 2 ve spojení s čl. 3 odst. 2 písm. e) *in fine* citované směrnice.

[19] Výkladem čl. 3 odst. 2 písm. e) směrnice 2003/109/ES se zabýval Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 18. 10. 2012, věc C-502/10, ECLI:EU:C:2012:636. Zdůraznil, že tato směrnice vylučuje ze své působnosti takové státní příslušníky třetích zemí, kteří pobývají v členském státě výhradně po přechodnou dobu, a ty, jejichž povolení k pobytu byla formálně omezena (bod 38 rozsudku ve věci C-502/10). Zatímco pobyty po přechodnou dobu směrnice blíže konkretizuje přímo v čl. 3 odst. 2 písm. e) [jedná se např. o pobyty související s výkonem činnosti, která je ze své podstaty dočasná – např. práce au pair, sezónní práce nebo přeshraniční poskytování služeb], *formálně omezená povolení* blíže neupřesňuje – k otázce významu tohoto výrazu neodkazuje ani na vnitrostátní právní řády. S ohledem na uvedené proto Soudní dvůr uzavřel, že *formálně omezená povolení* ve smyslu čl. 3 odst. 2 písm. e) směrnice 2003/109/ES je třeba chápat jako autonomní pojem unijního práva, který musí být ve všech členských státech vykládán jednotně (viz bod 43 rozsudku ve věci C-502/10).

[20] Soudní dvůr v citovaném rozsudku také uvedl, že sama skutečnost, že povolení k pobytu je určitým způsobem formálně omezeno, neumožňuje dospět k závěru, zda se cizinec pobývající na území státu na základě tohoto formálně omezeného povolení může či nemůže dlouhodobě usadit. Formálně omezené povolení k pobytu ve smyslu vnitrostátního práva, jehož omezení nebrání dlouhodobému pobytu státního příslušníka třetí země, tak nelze kvalifikovat jako formálně omezené povolení k pobytu ve smyslu unijního práva [čl. 3 odst. 2 písm. e) směrnice 2003/109; viz bod 51 rozsudku ve věci C-502/10]. Je proto potřeba zkoumat, zda formální omezení povolení k pobytu umožňuje dlouhodobý pobyt cizince v daném státě – toto ověření přísluší vnitrostátnímu soudu. Konstatuje-li vnitrostátní soud, že formální omezení povolení k pobytu nebrání dlouhodobému pobytu státního příslušníka třetí země, na dané povolení se čl. 3 odst. 2 písm. e) směrnice 2003/109/ES nevztahuje a pobyt uskutečněný na základě takového povolení je třeba považovat za oprávněný pro účely získání právního postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta (bod 55 rozsudku ve věci C-502/10).

[21] Aplikuje-li Nejvyšší správní soud výše uvedené závěry Soudního dvora na nyní projednávanou věc, musí konstatovat, že tzv. fikce pobytu ve smyslu § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců představuje formální omezení pobytu stěžovatele. Po tuto dobu totiž stěžovatel není držitelem skutečného povolení k dlouhodobému pobytu, jeho pobyt se však považuje za oprávněný do doby, než bude o jeho žádosti rozhodnuto. Jak bylo uvedeno výše, smyslem fikce pobytu je vytvoření kontinuity mezi jednotlivými pobyty oprávněními.

[22] Pro účely posouzení, zda se na pobyt na základě fikce vztahuje čl. 3 odst. 2 písm. e) směrnice 2003/109/ES, či nikoli (tj. zda se fikce pobytu má do celkového nepřetržitého pobytu na území započítat), je nutno s ohledem na výše uvedené posoudit, zda se cizinec může na základě této doby fikce pobytu v České republice dlouhodobě usadit. Fikce pobytu nebrání tomu, aby se cizinec na území České republiky dlouhodobě usadil, je-li jeho žádosti o vydání či prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu vyhověno. Nesplní-li však cizinec všechny zákonné požadavky pro to, aby mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno, či jeho žádost prodloužena, nezbyvá než uzavřít, že

pokračování

v takovém případě je omezení vyplývající z vnitrostátního práva (fikce pobytu) omezením také ve smyslu práva unijního, v důsledku čehož je nezbytné nahlížet na tuto dobu pobytu cizince na základě fikce jako na *formálně omezené povolení* ve smyslu čl. 3 odst. 2 písm. e) směrnice 2003/109/ES. V takovém případě tak není možné fikci pobytu do celkového nepřetržitého pobytu na území započítat.

[23] Nejvyšší správní soud proto obdobně jako v rozsudcích ze dne 12. 3. 2021, č. j. 2 Azs 377/2020 - 29, a ze dne 29. 4. 2021, č. j. 10 Azs 414/2020 - 41, konstatuje, že zákonná úprava, která dobu fikce pobytu z celkového nepřetržitého pobytu na území vylučuje v případě, není-li žádosti o vydání (prodloužení) povolení k dlouhodobému pobytu vyhověno, není v rozporu se směrnicí 2003/109/ES.

[24] Pokud jde o posouzení konkrétního případu stěžovatele, ten disponoval povolením k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě s platností od 23. 4. 2014 do 22. 4. 2016. Dne 31. 3. 2016 požádal o prodloužení platnosti tohoto povolení. Na základě této žádosti tak stěžovateli vznikla fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Jelikož stěžovatel nedoložil všechny potřebné doklady, bylo řízení o této žádosti usnesením ze dne 6. 1. 2017, č. j. OAM-7860-15/DP-2016, zastaveno; odvolání proti tomuto usnesení žalovaná rozhodnutím ze dne 19. 12. 2017, č. j. MV-40369-5/SO-2017, zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Vzhledem k tomu, že nebylo žádosti stěžovatele o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu vyhověno, nemohla být v souladu s § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců, jakož i čl. 4 odst. 2 ve spojení s čl. 3 odst. 2 písm. e) směrnice 2003/109/ES, tzv. fikce pobytu do doby celkového nepřetržitého pobytu na území pro účely získání povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 68 odst. 1 téhož zákona započítána.

[25] Správní orgány tak postupovaly zcela v souladu s vnitrostátními právními předpisy i unijním právem, pokud žádost stěžovatele o vydání povolení k trvalému pobytu zamítly. A pokud jde o stěžovatelem zmiňované sdělení žalované, která v rozhodnutí ze dne 4. 5. 2018, č. j. MV-39790-4/SO-2018, uvedla, že stěžovatel splnil podmínku nepřetržitého pobytu na území již ke dni 5. 10. 2015, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel poprvé vznesl tuto námitku na jednání u městského soudu, které se konalo dne 21. 5. 2020, jak vyplývá ze zvukového záznamu obsaženého na CD nosiči, jež je součástí spisu městského soudu. V žalobě, kterou stěžovatel podal dne 3. 12. 2018, tuto námitku neuvedl. Rozšíření žalobních bodů je však podle § 71 odst. 2 s. ř. s. možné v zásadě pouze ve lhůtě pro podání žaloby, která v případě stěžovatele uplynula již 5. 12. 2018, neboť stěžovateli (jeho zástupci) bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 5. 11. 2018 (viz § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). S ohledem na uvedené se městský soud touto námitkou neměl věcně zabývat.

[26] I přes tuto skutečnost ovšem Nejvyšší správní soud podotýká, že sdělení žalované (resp. rozhodnutí ze dne 4. 5. 2018, č. j. MV-39790-4/SO-2018, kterým zrušila usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 13. 2. 2018, č. j. OAM-17600-15/TP-2017, o přerušení řízení o vydání povolení k trvalému pobytu), bylo nezákonné. Jak bylo uvedeno výše, dobu nepřetržitého pobytu na území je nutné hodnotit k okamžiku podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu – tu stěžovatel podal až dne 15. 11. 2017. Od tohoto dne bylo nezbytné hodnotit, zda stěžovatel podmínku 5letého nepřetržitého pobytu na

území splnil, či nikoli, jak správně uvedl správní orgán I. stupně v rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu a jak také následně žalovaná aprobovala v rozhodnutí ze dne 2. 11. 2018, č. j. MV-114796-6/SO-2018, kterým odvolání proti zamítavému rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítla a toto rozhodnutí potvrdila. Tato dílčí vada správního řízení však na závěru o nesplnění předpokladů pro vydání povolení k trvalému pobytu nemohla mít vliv.

V. Závěr a náklady řízení

[27] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost stěžovatele důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť ji podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. srpna 2021

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu